

Tennys bråkiga ponny

Patricia
Leitch

 SAGA
EGMONT

Tennys bråkiga ponny

Patricia
Leitch

Patricia Leitch

Jennys bråkiga ponny

Saga

Jennys bråkiga ponny
är översatt från engelska av Gunvor Håkansson efter
Pony surprise

Omslagsfoto: Shutterstock
Copyright © 1977, 2019 Patricia Leitch och SAGA Egmont, an imprint
of Lindhardt og Ringhof A/S Copenhagen

All rights reserved
ISBN: 9788711864869

1. E-boksutgåva, 2019
Format: EPUB 2.0

Denna bok är skyddad av upphovsrätten. Kopiering för annat än
personligt bruk får enbart ske efter överenskommelse med Saga samt
med författaren.

Lindhardtogringhof.dk

Saga är ett förlag i Lindhardt og Ringhof, ett förlag inom Egmont-
koncernen

1

En upptäckt

— Jag bryr mej inte om vad du säger, sa Jenny. Om jag hade en egen häst skulle jag aldrig rida den med allt det där järnskrotet i munnen och en massa remmar som håller ner huvudet på den. Hon använder både kandar och martingal och nu talar hon om att köpa en remontgrimma. Hon är inte klok! Om jag var som hon skulle jag träna ponnyn i lugn och ro i en hage tills jag kunde klara honom med ett vanligt träs. På *en* tygel. Så nu vet du det!

— Ta det lugnt, sa hennes bror Ted. Jag sa bara att om Safir hade skenat lika ofta med dej som med Jane Pearson, skulle du nog ha velat stoppa honom. Med alla medel. Tänk så han bar sej åt häromdagen när han skenade iväg mitt i trafiken.

Jenny muttrade något. Sommarkvällen var ljum, och de var på väg hem från en tävling. Syskonen grälade inte precis, men båda var på dåligt humör.

Familjen MacDonald ägde både frys och tvättmaskin, men någon ponny hade de inte. Jennys förslag att de skulle sälja maskinerna och köpa en häst i stället, vilket enligt hennes åsikt hade varit det bästa, hade fadern bara skrattat åt.

Jenny var tio år. Hon hade två långa, svarta flätor som hon avskydde, men inte fick klippa av för mamman. Jämt var hon energisk och gick alltid in för att ordna saker och ting. Särskilt om det gällde hästar. Hon kunde göra nästan vad som helst, om det gällde att skaffa sig en ridtur.

Brodern tyckte inte om att bråka. Allting ordnade sig ändå, enligt hans mening. Ted var tolv år. Lång och smal, med mörkt hår och ett brett, trevligt leende. Gladlynt av naturen ville han gärna göra andra glada också.

Sommarlovet hade just börjat. Sju långa veckor låg framför dem, men trots Jennys alla ansträngningar såg de ut att bli hästlösa. Hon hade gått igenom alla bekanta, men inte hittat någon som kunde låna dem en ponny. Sorgligt nog.

Nu var de som sagt på hemväg. De bodde i ett lågt enplanshus med vitrappade väggar och rött tegeltak. Det låg sex likadana hus i rad med små trädgårdar framför. Som vanligt tog de genvägen förbi fröken Frobishers stuga. Det fanns de, som tyckte att fröken Frobisher var lite tokig, men Jenny och Ted ansåg att hon var en av de få vettiga vuxna de kände. Hon var gammal och sysslade numera bara med sådant som intresserade henne, som att arbeta med keramik till exempel. Hon gjorde fat, krukor, skålar och urnor som hon sedan målade, glaserade och brände i egen ugn och sålde till olika affärer.

De var just på väg förbi när Ted tvärstannade.

— Har du sett! sa han och pekade. Titta!

— Vad då? Jag ser inget, sa Jenny.

Men så förstod hon vad han menade och blev så förvånad att hon bara gapade.

— En ponny! En riktig ponny! Men fältet var tomt när vi gick hemifrån, sa hon, eller hur?

— Såvitt jag kunde se, men nu går den i alla fall där, sa hennes bror.

Liksom för att bevisa att han fanns till lyfte skimmeln, som stod längst bort i ena hörnet av hagen, på huvudet och såg på barnen. Försiktigt tog han några steg emot dem, spetsade öronen och granskade dem med kloka ögon. Så